

benyttede Løge, saa snart der er noget i Vejen med deres Befindende, end de bedre stillede Samfundsklasser. Derfor har Erfaringen ogsaa vist, at Sygdommen fortrinsvis har raset mellem disse Folkelasser paa de Steder, hvor den har været. Det er et aldeles ubestrideligt Faktum. Jeg ser derfor ikke rettere end, at den i § 3 indeholdte Bemyndigelse er der ikke nogen Betænkelse ved at tilstaa en Regering, hvorimod der vil være meget stor Betænkelse ved, at denne Myndighed ikke kan udværes i paakommende Tilfælde.

Hvad det Løgetilsyn angaar, som er omtalt i § 2, vil jeg endnu tilføje, at det er ikke alene en Betryggelse for Landet, men men ogsaa en Belgering mod de paagældende Personer selv. Det kan jo kun være til deres egen Fordel, at de blive underkastede et stadigt Løgetilsyn; thi det er et af de Punkter, man synes at være temmelig enig om, at det ved Kolera kommer i højeste Grad an paa, at Sygdommen tages straks i sit Begyndelsesstadium; det paastaas, at den saa i Reglen ikke er saa vanskelig at bekæmpe. Naar de første Symptomer derimod ikke paaagtes, naar Sygdommen faar Lejlighed til at udvikle sig yderligere, er det, at den er i højeste Grad livsfarlig, og faar omtrent Halvdelen af dem, der faa den, ihjel.

Hvad angaar Spørgsmaalet om Karantæne og Karantæneanstalten, er der undertiden kommen en Betragtning frem, og den er ikke saa sjælden fremfat ogsaa fra lægevidenskabelig Side, om hvilken jeg dog vil sige et Par Ord. Man har sagt, at Karantæneanstalter — og noget lignende skulde vel ogsaa gælde med Hensyn til Skibe — frembyde den Fare, at de kunne blive Brændpunkter, som man siger, for Sygdommen, saa at den derfra kunde tage Dimensioner og brede sig videre, end den ellers vilde. Hertil skal jeg bemærke at denne Betragtning, dog efter min Formening ikke vil kunne faa synderlig Anvendelse paa vore Forhold. Den kan maasse være rigtig for, og er sikkert ogsaa hentet fra saadanne Lande, hvor disse Karantæneanstalter rumme mange Mennesker flere hundrede Personer, men den passer ikke for saadanne smaa Karantæneforhold, som dem, der er Tale om her til Lands. Den Karantæneanstalt f. Eks. som der her er Spørgsmaal om at bygge, og hvortil Planer skulle blive stillede det eventuelle Udvalg til Disposition, er en Anstalt, der ikke vil rumme mere end 100 Mennesker, og der kan efter min Formening ikke være Tale om, at betegne det som et paa Grund af en stor Menneskemasses Samværen farligt Brændpunkt. Thi 100 Mennesker ere ikke mere end, der lever næsten i enhver for

Arbejdere eller andre Folk, der bo i Smaa-lejligheder, beregnet Bygning. Der findes i saadanne Steder her i Kjøbenhavn meget mere end 100 Mennesker samlede; derfor større Brændpunkt end et saadant Hus kan blive, naar Sygdommen kommer derind, kan en Karantæne ikke blive. Jeg tror derfor, at den Betragtning, ikke bør spille nogen Rolle her i vort Land.

Rump: Der var en enkelt Bemærkning, som fremkom fra det ærede 4de Medlem fra 1ste Valgkreds (Det. Hansen), hvortil jeg vil knytte nogle faa Udtalelser. Det ærede Medlem kaldte det en drakonisk og brutal Bestemmelse, om man fastsatte, at der skulde være Afspærring over Landgrænsen, og han paaberaabte sig til Støtte derfor, at Landets egne Børn derved vilde kunne blive forhindrede i at komme ind i deres eget Land. Den højt ærede Justitsminister paaviste, hvorledes Forholdene havde gjort ham det muligt efter ikke lang Tids Forløb, nemlig ved Bekendtgørelse af 13de September, at sætte Folk i Stand til at komme ind i Landet, nemlig blot naar de havde opholdt sig nogle Dage i den nordlige Del af Slesvig; og selv i andre Tilfælde kunde de komme ind i Riget; thi det Hele, det drejede sig om, var, at de skulde rejse med Skib over Kiel til Korsør og ligge i Karantæne der, saa kunde de rejse videre derfra; hvis de vedkommende skulde til Tyn eller Jylland, kunde de altsaa ogsaa komme dertil, nemlig pr. Skib. Derjom en saadan Fremgangsmaade skal kaldes brutal og drakonisk, tror jeg, man kan tage sig det meget let, thi jeg kan ikke se, at der skulde være noget haardt i, at nogle enkelte danske bære en saa ringe Byrde, som den, der paalægges ved sliq Foranstaltning, naar derved Fædrelandet mulig kan fries for en Ulykke som den, at Koleraen blev indført her i Landet.

Saa har jeg en personlig Bemærkning at gøre til det ærede Medlem. Det ærede Medlem har tillagt sig en Godtfølsmaade at skaffe sig Stof til, hvad han har at sige, og til efter Omstændighederne at ridiculisere sine Modstandere ved at lægge dem Ord i Munden, som de slet ikke have sagt. Jeg er vel vant hertil fra tidligere Tider fra det ærede Medlem, jeg havde derfor egentlig tænkt ikke at sige noget derom i Dag, skjøndt han fremkom med flere af den Slags Paastande; men det ærede Medlem understregede en Ytring, jeg skulde være kommen med, idet han sagde, at jeg havde fremhævet, at den foreløbige Lov var kommen ud i rette Tid, og han understregede disse Ord for at paa-